

Til beslutningsforslag nr. B 13, Betænkning afgivet af Europaudvalget den 12. december 1997

Betænkning

over

Forslag til folketingsbeslutning om tiltrædelse af partnerskabs- og samarbejdsaftalen om oprettelse af et partnerskab mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Republikken Aserbajdsjan på den anden side af 22. april 1996.

Udvalget har behandlet beslutningsforslaget i 2 møder.

Herefter indstiller et *flertal* (udvalget med undtagelse af Enhedslistens medlem) beslutningsforslaget til *vedtagelse uændret*.

Et *mindretal* (Enhedslistens medlem af udvalget) indstiller beslutningsforslaget til *forkastelse*, idet mindretallet ikke kan stemme for tiltrædelsen af EU-partnerskabsaftalen med Aserbajdsjan, ikke fordi Enhedslisten mener, at de rige vesteuropæiske lande ikke skal indgå handelsaftaler m.v. med lande som Aserbajdsjan, men fordi Enhedslisten opfatter en sådan EU-aftale som en måde at lægge landets økonomi ind under den vestlige økonomiske markedsmodel på, og fordi der herved stilles krav om, at landet skal tilpasse sin økonomi og struktur til det indre marked, til hele EU's regelsæt. Det står klart formuleret i aftalen, at der skal ske en tilnærmelse af landets lovgivning til EU som en forudsætning for en styrkelse af de økonomiske relationer mellem EU-landene og partnerskabslandet.

Ud over de mere detaljerede afsnit indeholder aftalen også en passus om, at parternes samarbejde skal sigte mod, at aftalelandets internationale handel skal være i overensstemmelse med WTO-reglerne.

Alt i alt opfatter Enhedslisten disse aftaler

som en form for frivillig tvang. Aserbajdsjan og andre partnerskabslande i det tidligere Sovjetunion har intet alternativ til at samhandle med EU-landene. Dette udnytter EU og Vesten til at presse den vestlige økonomiske markedsmodel ned over disse lande. Denne situation udnytter EU, den vestlige verden, til at kræve privatiseringer af landbrug og industri i disse lande, til at få integreret disse lande i den vestlige økonomi.

Samtidig vil EU bruge denne og partnerskabsaftalerne med Armenien (B 12), Georgien (B 14) og Usbekistan (B 15) til at styrke Unionen som sådan i økonomisk og politisk forstand. Unionen vil bruge disse aftaler til at styrke sin autoritet over for dels medlemslandene i EU, dels omverdenen.

Som sædvanlig står der i sådanne partnerskabsaftaler, at menneskerettighederne skal overholdes, og at dette er en af forudsætningerne for aftalen. Under 1. behandling af dette beslutningsforslag, der jo blev behandlet sammen med lignende forslag vedrørende henholdsvis Armenien, Georgien og Usbekistan (B 12, B 14 og B 15), gjorde Enhedslisten opmærksom på, at der i alle 4 lande sker grove overtrædelser af menneskerettighederne, og bl.a. Amnesty International har i deres seneste rapport beskrevet dette udførligt. Disse hensigtserklæringer har ingen værdi, da EU aldrig i praksis har gjort overholdelsen af menneskerettighederne

til en betingelse for at indlede eller fortsætte den økonomiske integrering af aftalelandene i Unionen. Tværtimod virker indgåelsen af aftalene som en blåstempling af menneskerettighedssituationen i disse lande.

Ove Fich (S) fmd. Torben Lund (S) Jacob Buksti (S) Klaus Hækkerup (S)

Jens Peter Verner (S) Holger K. Nielsen (SF) Elisabeth Arnold (RV)

Keld Albrechtsen (EL) Addi Andersen (CD) Charlotte Antonsen (V)

Svend Erik Hovmand (V) Eva Kjer Hansen (V) Jens Kirk (V) Kent Kirk (KF)

Lene Espersen (KF) Knud Erik Kirkegaard (KF) Kristian Thulesen Dahl (DF)

Fremskridtspartiet havde ikke medlemmer i udvalget.